

- Dné Leta
9. 1807. Razglas ministra pl. Steina vpeljuje svobodno gospodarstvo z zemljiškim posestvom na Pruskem.
9. 1852. Cesar Franc Jožef I. določi 1000 cekinov za premijo takim, ki puščave na visokih planinah zopet z lesom zasadijo.
10. 1866. Je bila v Dijonu na Francoskem prva razstava hmelja in piva.
10. 1867. Je bila svetovna razstava hmelja, piva in pivarskega orodja v Hagenau-u v Alzaciji.
10. 1869. Se je baronu Lambertu Babo-tu postavil v Weinheimu spominek za zasluge njegove, da je tukaj na visoko stopinjo povzdignil vino- in sadjerejo.
11. 1697. V brambo vinoreje je odbor svobodnega državnega mesta Reutlingen-a na Virtemberškem prepovedal kuhati pivo, češ, da je to brozgarija.
12. 1806. je prišla v Evropo groba ovčja volna iz Avstralije kot prvi ondašnji pridelek; ostrigli so jo od ovac iz vzhodne Indije, ki so bile za živež ondašnji armadi namenjene.
12. 1862. Je bila prva razstava krompirja v Bockwi na Saksonskem.

(Dalje prihodnjič.)

Sadjerejem na znanje.

Mnogovrstne skušnje pri sadjereji učé nas, da je veliko bolje presajati drevesca v jeseni nego spomladi. Priporočale so in govorile so v tem smislu tudi že „Novice“. V svojej drevesnici imam še veliko 6–8 let starih in že cepljenih drevesic, brušek, jabelk, tudi divjega kostanja i. dr. Cena vsem je jako majhna. Kdor tedaj izmed bralcev „Novic“ potrebuje eno ali drugo sorto omenjenih drevesic, prosim, naj se blagovoli oglasiti ali osebno ali pismeno pri

Jožefu Jarcu (Martanu)
v Medvodah pri Ljubljani.

Ozir po domovini.

Popotne črtice.

Spisal političen sitnež.

(Dalje.)

Skočivši raz voz se oglasim najprej pri svojem prijatelju gospodu kaplanu, ker sem se namenil ž njim popoldne se malo razletati po stari navadi po prijetni okolici. Ta me prav prijazno sprejme in brzo pelje h cerkvi, kjer je živahno gibanje in klepanje, ker ima dobiti nova lepa cerkev dvoje novih zvonikov. Prvi je že do strehe bil dodelan in zvonovi so že viseli v njem; drugi pa je bil dovršen še le do lin. Zdaj je gotovo tudi ta že dodelan, a kaj, ko bo telo brez duše, ker še ne vé, kdaj in kak zvon bo dobil! — Pri obedu se soznanim z gospodom sodnikom, izvrstnim in spoštovanim možem in domoljubom; zabava je bila zeló živahna; popoldne pa grem s svojim prijateljem na polje krompir peč, nekaj, česar nisem počenjal že mnogo let. Kdor vé, kako prijetno je pri ognji pod milim nebom dihati čisti gorski zrak, ozirati se po bližnjih gričih zelenih in daljnih planinah sivih, pri tem pa krhati, pihati in zobati v žrjavici pečeni krompir, bo razumel, kaka čutila so navdajala mene, ki tega v mladosti tolikokrat vživanega veselja nisem imel že toliko let, sploh

pa več ko tri leta skoro nobene proste ure, da bi bil brez skrbi se po zeleni naravi zunaj mesta sprehajal. Kaj tacega se ne dá popisati, le vživati. Človek pa, ki je v mestu rojen, in kmet, ki tako „veselje“ vsak dan si lahko napravi, me bo morda imel za prismojenega.

Zvečer se vrne gospod župnik, ki je bil po opravkih peljal se v Ljubljano, domú. On je obče spoštovan mož in ima med drugimi dobrimi lastnostmi tudi jako ostro, šegavo in satirično pero, zato smo se razgovarjali skup pozno v noč o tem in unem in marsikaka ostrá puščica je izletela iz različnih vzrokov na ljudi, ki jo zaslužijo. Da bi bil državni pravdnik nazoč, bil bi nas morda vse skup konfisciral.

Drugi dan vreme ni nič kaj prijetnega obetalo, zato sem prvokrat prelomil svoj sklep: peš hoditi ter poslovivši se od prijateljev vsedel se zopet na poštni voz, ki me je peljal do Ribnice. Gledé družčine sem bil ta pot srečnejši, ker našel sem v trebuhu Kočevske „barke“ dva znanca iz Ljubljane, vrh tega pa še dragega mi prijatelja iz Mengša, ki je šel ogledovat Kočevsko mesto. Se vé, da je bil pogovor slovenski, le postilijon je vedno kočevsko-nemški godel. Naj povem tu komično malenkost, ki se je tu zgodila. Videč, da postilijon tako hlastno lovi dim moje „viržinke“, pravim svojemu prijatelju: „Če bi vedel, da postilijon zná slovenski, bi tudi njemu eno dal.“ — „O, naj le dajo, gospod“, se oglasi mož, „jaz znam tudi Kranjsko špraho“. Splošen smeh! Jaz pa sem imel nov dokaz, da takrat, kedar se od nas Slovencev kdo kaj nadja, zna tudi dobro naš jezik.

Postilijon si zasmodi viržinko in urno drčimo proti peklu. „Kaj? proti peklu?“ bo morda kdo vprašal. Da, proti peklu. Tako namreč se imenuje gostilnica ob cesti tik Kozlerjevega posestva, ki je pa bolj podobno rajju, kakor peklu, ker ima preko lepe hiše res rajski vrt. Tu tedaj najdeš „peklo“ tik raja. Pa ne misli, da je to „peklo“ strašno, marveč prav po volji je popotnikom, ker tû dobé dobro mrzlo pivo. Mi smo se tu vstavili za trenutek in okrepčali se nekoliko, kar je vsem jako dobro teknilo, ker je med tem solnce prodrlo megle in nas jelo prav hudo greti. V Kočevje se po tej poti moraš peljati skoz „peklo“, to je tudi nekaj posebnega. Vstřic pa zagledaš velikansko lipo s sedeži in mizami okrog in če si Slovan, te bo to jako razveselilo.

Toda postilijon vpije zopet „einsteigen!“ in kdor noče tu ostati, mora ga ubogati, kajti postilijon je despot, neomejen poveljnik svojih podložnih v vozu. Tedaj ni družega, nego vdati se njegovi volji in zlesti v trebuh „Noetove barke“. Kmalu pridrdramo v Ribniško dolino, to se spozná na tankih deskah, retah in „raščetih“, ki se povsod na solncu sušijo. Malo še in v Ribnici smo. Voz se vstavi pred pošto, jaz se poslovim pri tovariših in vkrenem naravnost v dekanovo hišo, kjer sem si bil gotov, da najdem prijatelje in somišljence. Nisem se varal, pri živahnem in mikavnem pogovoru nam ura v zvoniku prehitro bíje. Pri tem takem bi bil morda ostal še dalje v prijetni in častiti družbi, a zvedel sem, da utegne še isti dan tje priti Ljubljanski škof, ki je ravno potoval po Dolenškem. Če bi se tedaj tû zadela, ne bilo bi prijetno ne meni, ne njemu — tako si mislim in jo mahnem proti Dolenci vasi z jako mi ljubim spremstvom. Izvolili smo si stransko pot čez livade in travnike. Bože mili! Pogled je žalosten. Povodenj je povsod pustila strašen sled, poljski pridelki so zadušeni, vse zalito, zablato. Ubogi ljudje, ki bodo morali od teh njiv in travnikov davek plačati! In morali ga bodo, dasiravno jim je preobilne vode napojena zemlja še to požrla, kar so

*Kaka oholost - *šof in t, ni